

18. møde.

Fredag den 8. marts kl. 10.

Formanden: Finansudvalget har afgivet betænkning over forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1968 til 31. marts 1969. Eksemplarer vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til forsvarsministeren af Victor Gram m. fl.

(Forespørgslen (nr. I) findes i tidenden sp. 900).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om anmeldelse af fødsler og dødsfald.

(Lovforslag (nr. 35) findes i tillæg A. sp. 459), fremsættelsen i tidenden sp. 247).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Orla Møller: Det af kirkeministeren her fremsatte lovforslag er et nødvendigt og godt forslag. Jeg kender det så godt i detaljer, at jeg tør indestå for kvaliteten af det.

Det kommer som en nødvendig følge af et allerede tidligere her i tinget behandlet lovforslag om oprettelse af et centralt personregister. Skal et sådant fodres med korrekte oplysninger, må man sikre sig, at disse skaffes på et så tidligt tidspunkt som muligt og med så stor nøjagtighed som overhovedet gør sig. Hvor underligt det end kan lyde, har der ikke hidtil i dette højt udviklede samfund været nogen lovhjemmel til at afkræve disse oplysninger om barnets familie- og navneretlige stilling, før

dåb skulle finde sted. At det alligevel er sket, er en ganske anden sag; men den gamle dåbsforordning af 1828 forudsætter, at de egentlige oplysninger først kunne afkræves i forbindelse med barnets dåb.

For anmeldelse af dødsfald har der ikke hidtil eksisteret nogen lovhjemmel. Men det må vel føles naturligt, at også en sådan skabes nu.

Gennemførelse af lovforslaget vil bringe større klarhed, hvad registreringen angår, og lovforslaget er således ikke alene nødvendigt, men også fornuftigt.

Det er imidlertid ikke problemfrit. Det kan således næppe undgås, at spørgsmålet om civilregistreringen kommer op til drøftelse. Dette spørgsmål har lovforslaget ikke taget stilling til, idet det forudsætter den nuværende tingenes tilstand videreført.

Om problemet i øvrigt vil jeg gerne komme med et par bemærkninger.

Indvendingerne mod, at folkekirken foretager registreringen af landets borgere, samler sig væsentligst i følgende tre.

For det første: kirken har intet at gøre i disse rent borgerlige anliggender. Det er en samfundsopgave og ikke en kirkelig funktion.

For det andet: det er urimeligt, at menesker, der er udmeldt af folkekirken, eller medlemmer af andre trossamfund skal henvende sig til en præst eller en kordegn med sådanne personlige forhold.

For det tredje: der er tale om en dobbelt registrering, som kunne undgås, hvis man f. eks. lod registreringen ske over folke-registeret.

Til disse indvendinger vil jeg gerne sige følgende:

Til det første: der er intet principielt at indvende imod, at kirken bliver fritaget for den borgerlige funktion, som registreringen er, og jeg tror endda, at mange præster ville føle det som en lettelse at komme af med den. Man må vist have lov at konstatere, at den kirkelige holdning over for dette problem er betydelig mere afspændt end for år tilbage. Der vejres i kirkelige kredse hverken forfølgelse eller brand af martyrbål, fordi nogle ønsker civilregistrering indført, og der er vist også efterhånden enighed om, at registreringen ikke er noget kirkeligt aktiv.

Til det andet — om det ubehagelige ved

[Orla Møller.]

at skulle henvende sig til præst og kordegn, når man ikke er medlem af folkekirken — vil jeg gerne sige to ting. For det første: tiden har ændret sig; der er ingen i dag, der kommer ud for omvendelsesforsøg eller noget i den retning. For det andet: lovforslaget forudsætter, at anmeldelse i fremtiden kan ske skriftligt, og der kan næppe være megen forskel på, om anmeldelsen skal sendes til det ene eller det andet kontor.

Hvad endelig dobbeltregistreringen angår, kan denne ikke afskaffes, så længe den store del af befolkningen tilhører folkekirken og lader sig betjene af denne.

Der vil altså ikke blive tale om besparelse, men fordyrelse, hvis folkeregistrene skulle antage det fornødne personale for at udføre det arbejde, som de samme skatteydere altså skal betale for at få gjort ad kirkelig vej. Den nuværende ordning er uden tvivl langt den billigste, og det vejer for mig tungere end blot at følge principper for princippers skyld. Generelt vil jeg yderligere bemærke, at det måtte være indenrigsministeren og ikke kirkeministeren, der skulle tage initiativ på dette område, og af praktiske og økonomiske grunde ville jeg fraråde et sådant initiativ.

Lovforslaget berører også et andet problem, der fortjener en smule omtale. I § 7 nævnes, hvad sikkert adskillige vil føle ejendommeligt, at loven ikke gælder for de sønderjyske landsdele. Jeg ved fra aviserne, at der i disse har været ikke så lidt diskussion om at få ensartede regler for hele landet, uden at man i øvrigt har ivret for den ene eller den anden af de to ordninger; men også her bliver lovforslaget inden for gældende rammer.

Endelig får lovforslaget konsekvenser for valgmenighederne og de anerkendte trossamfund, da det bestemmer, at alle fødselsanmeldelser skal ske til folkekirken ministerialbøger. De anerkendte trossamfund har erklæret sig indforstået hermed; der er truffet bestemmelse om, at de vil få meddelelse om de foretagne anmeldelser for deres medlemmers vedkommende, og deres ret til at føre kirkebøger og udstede attester berøres i øvrigt ikke.

Der er god grund til at tro, at mange vanskeligheder på denne måde er jævnet af vejen, og at loven vil blive vel modtaget

alle steder. Jeg skal af denne og de andre nævnte saglige grunde tilsige mit partis medvirken til lovforslagets snarlige gennemførelse. Så må vi se, om det kan nås til den 1. april som ønsket, da et udvalgsarbejde må skønnes nødvendigt.

Ulla Worm: Dette lovforslag, som har stor betydning for kirken, er en naturlig følge af den kommende nydannelse ved det nylig fremsatte lovforslag om det centrale personregister. Det er en ajourføring af den pligt til anmeldelse af fødsler til folkekirken ministerialbøger, som har haft hjemmel i forordningen af 30. maj 1828, hvor man dog dengang lagde nok så megen vægt på dåbspligten som på folkeregistreringen.

Der har hidtil ikke været lovfæstet pligt til at anmelde dødsfald til ministerialbogen, men det bliver der altså nu efter lovforslaget, ligesom der er klare bestemmelser for, hvem anmeldelsespligten hviler på. Det har været en følelig mangel ved den gamle forordning, at der ikke var hjemmel til at kræve dokumentation i forbindelse med en anmeldelse af fødsel eller dødsfald, og denne mangel bliver nu rettet.

For de her i landet anerkendte trossamfund vil de bestemmelser, som dette lovforslag indeholder, også komme til at gælde efter aftale med trossamfundene.

Jeg har ikke i lovforslaget kunnet se, hvor den lovpligtige anmeldelse skal foretages, i bopælssognet eller i det sogn, hvor fødslen eller dødsfaldet finder sted. Det er efter min mening ikke ganske uvæsentligt at vide det.

Det skal nævnes, at det er en forenkling af den nugældende praksis, at man herefter ikke personlig behøver at møde på kirkekontorerne for at anmelde fødsel eller dødsfald, da disse anmeldelser herefter skal afgives skriftligt på bestemte blanketter.

Alt i alt er det et lovforslag, der sigter mod så stor nøjagtighed som muligt i den registrering af fødsler og dødsfald i ministerialbøgerne, som jo er grundstenen i opbygningen af vore folkeregistre, og hvor man med nutidens teknik kræver fuldstændige og korrekte oplysninger — om muligt endnu mere end tidligere.

Jeg kan hermed på den konservative gruppes vegne anbefale lovforslaget til villig behandling.

Evan Jensen: Der må jo være orden på menneskets indgang i og udgang af et moderne samfund. At fødsler og dødsfald skal anmeldes, er helt nødvendigt, og at det skal ske til folkekirkenes ministerialbøger, må efter dansk tradition forekomme rimeligt og naturligt, når der nu skal ske en forenkling på dette område.

Endelig skal lovforslaget ses i sammenhæng med et andet lovforslag, som behandles her i tinget i øjeblikket, lovforslaget om opbygning af det centrale personregister. Tanken er, at de grundlæggende persondata vedrørende børn, der fødes efter registrets oprettelse, skal tilgå dette register gennem folkeregistrene i form af indberetninger fra ministerialbogsførerne.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at det er tanken, at anmeldelse af fødsler og dødsfald skal ske skriftligt på særlige blanketter. Dette finder jeg meget hensigtsmæssigt. At ordningen bliver mere rationel og praktisk at administrere, hvis antallet af indberetningssteder begrænses, og at der ikke bliver mulighed for, at indberetningsstedernes områder overlapper hinanden, er rigtigt. Men det giver jo en anden situation for de anerkendte trossamfund og for valgmenighederne, hvis medlemmer hidtil har haft adgang til at anmelde fødsler til trossamfundenes eller valgmenighedernes egne ministerialbøger. Jeg forstår dog, at trossamfundene ikke har noget imod, at denne adgang ophører. Jeg hilser med tilfredshed bemærkningerne om, at trossamfundene vil modtage melding om fødsler og dødsfald blandt deres medlemmer.

Det fremgår af ministerens fremsættelsestale, at der vil være mulighed for en betydelig simplificering af ministerialbogsførelsen, når samarbejdet med det centrale personregister kommer i gang. Det er rimeligt også her at rationalisere i det omfang, det er muligt — og med disse bemærkninger kan jeg på venstres vegne anbefale lovforslaget.

Nordqvist: I 1938 nedsatte justitsministeriet et udvalg med det kommissorium at foretage en kritisk undersøgelse og vurdering af de regler, der dengang og nu gælder vedrørende registrering af civilstand, d. v. s. registrering af fødsel, ægteskab og død m. m.,

samt hvorvidt ændrede regler, særlig oprettelsen af et civilstandsregister, burde indføres. Man kan ikke beskyldte udvalget for at være hurtigløbere. Det holdt desuden hvilepause under besættelsen, da der som bekendt skulle spares endog på den menneskelige energi, og først i 1951 afgav udvalget betænkning. I denne fremførtes en vigtig kritik af gældende retstilstand, uden at rette vedkommende dog traf foranstaltninger til udbedring af forholdene, og selv om det foreliggende lovforslag betegner et fremskridt, bør man efter min opfattelse overveje, om ikke en yderligere effektivisering og rationalisering af de i lovforslaget omtalte forhold er mulig.

Ifølge lovforslagets § 7 skal loven ikke gælde for de sønderjyske landsdele, hvor anmeldelse af fødsler og dødsfald med borgerlig gyldighed fortsat alene kan ske til personregisterførerne, hvem det påhviler at indføre anmeldelserne i de af dem førte registre. Ved genforeningen i 1920 opretholdt man denne ordning, hvorefter anmeldelse sker til de borgerlige myndigheder, og bevarelsen af denne særordning begrundedes alene med, at det ville være i høj grad ønskeligt at få tilsvarende registre i det øvrige Danmark. Jeg finder, det er uholdbart fortsat at opretholde en særordning for en del af landet — en særordning, der nu har været gældende i 48 år, og jeg vil derfor henstille, at man, uden dog nødvendigvis at bruge 13 år, drøfter muligheden for at indføre samme ordning for hele landet.

Da vi ikke længere har dåbstvang og ej heller tvungen kirkelig vielse, finder jeg, at man yderligere bør overveje, om ikke anmeldelse skal ske direkte til folkeregistrene, hvis indhold skal samles i centralregistret. En sådan ordning er særdeles effektiv; den vil spare den betrængte statskasse for store udgifter og præsterne for en masse kontorarbejde, og man vil herefter helt kunne overlade til den enkelte at afgøre, om han ønsker den borgerlige registrering efterfulgt af en kirkelig handling.

På denne måde ville vi komme i overensstemmelse med praksis i de fleste andre vesteuropæiske lande, og jeg mener, at oprettelsen af et centralt personregister må være en passende anledning til at tage en principiel drøftelse af de herhen hørende pro-

[Nordqvist.]

blemer, så meget mere som der alene i dette århundrede har været nedsat flere kommissioner til at klare disse opgaver.

Jeg så gerne, om man samtidig ville overveje, om andre oplysninger af afgørende betydning for den enkeltes familieretlige stilling bør anmeldes. Jeg understreger ordet „familieretlig“; der er jo efter det radikale venstres mening visse forhold, som bestemt ikke vedrører statsmagten, og som derfor ikke bør registreres.

Vedrørende lovforslaget i øvrigt vil jeg gerne bemærke, at betegnelsen af de anmeldelsespligtige § 2, stk. 1, nok følger tidligere praksis, men at jeg finder det mindre heldigt i lovtæksten at sondre mellem børn uden for ægteskab og andre børn. Jeg vil foretrække, at anmeldelsespligten pålægges forældremyndighedens indehaver, og det kan vi måske se på i udvalget.

Jeg skal med disse bemærkninger tilsige det radikale venstres støtte til det fortsatte arbejde med lovforslaget.

Morten Lange: Hr. Orla Møller, som sikkert med nogen ret sagde, at han kendte dette lovforslag forholdsvis godt, gav efter min opfattelse en overordentlig præcis og nyttig opridsning af, hvilke årsager der er til, at man med rimelighed kunne ønske denne registrering overført til civilregistret. Nu var han så meget mere omhyggelig, at han også imødegik nogle af argumenterne, og jeg vil blot sige, at jeg er enig i de principper, han lagde frem, men jeg synes ikke, at de argumenter, der blev fremført imod en sådan overførelse til almindelig civil registrering, på nogen som helst måde var overbevisende. Jeg anser det for at være højst sandsynligt, at det vil være både praktisk og økonomisk bedre at gå over til en civil registrering, og det er under alle omstændigheder sådan, at den civile registrering bør være det primære led i en hvilken som helst form for optegnelse over, hvad der nu findes af mennesker her i Danmark. Jeg er altså en, jeg vil ikke sige fanatisk, for så meget kan jeg ikke stramme mig op til, men en både principiel og praktisk modstander af dette lovforslags § 1 og et par enkelte ord, der følger som konsekvens deraf nede i de senere paragraffer. Jeg vil virkelig meget gerne have,

om vi i udvalget kunne få meget præcise oplysninger om det rationelle i, at den primære føring af fødsler skal ske med håndkraft på diverse kirkekontorer. Jeg synes, det er et oldtidslevn, og det ville være rart, om vi kunne få vor civile registrering bragt i nogenlunde moderne form.

Ellers har jeg ikke mange bemærkninger til lovforslaget. De tekniske formaliteter, der er skitseret om, hvorledes tilmeldelsen skal foregå, kan jo ikke ophidse nogen. Jeg har forstået det sådan — men måske har jeg misforstået genialiteten i lovforslaget — at man her har været lige så venlig, som man er, hvad angår indbetaling af amtstueskatter, der jo kan ske til en hvilken som helst amtstue i Danmark. Jeg har forstået, at denne anmeldelse kan ske til et hvilket som helst kirkekontor, og det er vel heller ikke så svært, for hvis det er et galt kirkekontor, kan man jo bare sende brevet videre; det gør man andre steder. Jeg tror også, det er det, man må have sigtet på, siden man ikke har specificeret helt klart, hvor anmeldelsen skal foregå.

Jeg vil med nogen interesse følge udvalgsarbejdet med dette lovforslag. Jeg tror heller ikke, der længere er nogen særlig kirkelig dynamit i det, men at det kun er et spørgsmål om en rationalisering af vor administration, og i den ånd og med det oplæg vil jeg tilsige en interesseret udvalgsbehandling.

Kjær Rasmussen: Dette lovforslag fremsættes som et led i den rationalisering af personregistreringen, der tilstræbes. I kirkeministerens skriftlige fremsættelse gøres gældende, at bestemmelserne om anmeldelse af fødsler og dødsfald må gøres tidssvarende under indtryk af, at vi skal have et CPR, altså et centralt personregister. Man må have mig undskyldt, men jeg kan nu ikke se, at der her skulle være tale om nogen rationalisering. Naturligvis er det mig nok muligt at få øje på, at antallet af indberetningssteder nedbringes, når de anerkendte trossamfund ikke længere kan modtage fødselsanmeldelser. Det er klart. Men der vil dog stadig væk være et indberetningssted i forbindelse med hver eneste sognekirke her i landet, og det kan jo godt blive til nogle stykker inden for den enkelte kommune.

[Kjær Rasmussen.]

Hvis man virkelig ville rationalisere — men det vil man altså tilsyneladende ikke — så lod man anmeldelse af fødsler og dødsfald foregå direkte til de kommunale folkeregistre. Det er dér, sådanne anmeldelser hører hjemme, og ikke hos en folkekirkelig kordegn.

Jeg vil altså gerne have ministerens svar på, hvorfor folkekirken insisterer på at beholde denne registrering, for det kan i hvert fald ikke være af rationaliseringsårsager. Er man angst for, at medlemstallet vil gå ned, hvis folk ikke tvinges til at søge kontakt med kirkelige kredse, eller hvilke årsager kan tænkes? Jeg spørger ud fra oprigtig undren.

Det er også med nogen undren, at jeg ligesom enkelte andre ordførere i § 2, stk. 1, ser, at der skelnes mellem ægtebørn og uægte børn. Man kunne udmærket have ladet sig nøje med en bestemmelse om, at anmeldelsespligten er begrænset til de nærmeststående personer. Som paragraffen er udformet nu, aner man næsten en handbulle i luften, når den ugifte mor skal hen at anmelde fødsel.

Jeg må sige til slut, at vi ikke i mit parti kan medvirke til lovforslagets gennemførelse. Det tjener ikke den hensigt, man foregiver at have med det, nemlig at fremme registreringens hurtighed. Det er vor opfattelse, at en sådan lov fortsat vil forhale registreringens hurtighed.

Kirkeministeren (Arne Fog Pedersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for en gennemgående positiv og for de flestes vedkommende dog også velvillig behandling af lovforslaget.

Som det fremgår af ordførertalerne, er baggrunden for lovforslaget indførelsen af det centrale personregister og ikke noget ønske fra folkekirkens side om at brede sig ud over videre felter.

Jeg har lige et par enkelte bemærkninger til nogle af ordførerne.

Jeg er, tror jeg, fuldstændig enig med hr. Orla Møller i de betragtninger, han fremførte. Jeg er helt enig i, at anmeldelse af fødsel og dødsfald er en rent borgerlig sag, der intet har at gøre med kirken eller med dens forkyndelse. Jeg så i og for sig gerne, at kirken helt var fri for denne registrering,

så det alene kunne foregå hos de borgerlige myndigheder. Jeg står ikke her for at tale på nogen præsters vegne, men jeg tror da, jeg tør sige, at en hel række af de danske folkekirkepræster hellere end gerne var fri for denne registrering. Ikke mindst i de sogne, hvor der ligger et stort sygehus, og hvor mange dødsfald og fødsler foregår, er det en urimelig arbejdsbyrde, som ofte virker tyngende og måske hæmmende for det, der er præstens egentlige anliggende og opgave.

Jeg er enig med hr. Orla Møller i, at der næppe nogen steder foretages omvendelsesforsøg eller lignende, når folk kommer og skal anmelde dødsald eller fødsler. Jeg er også enig med hr. Orla Møller i, at man, hvis man er indstillet sådan, jo kan anmelde skriftligt. Man behøver altså ikke at gå den tunge gang til præstegården, hvis man føler det generende.

Til fru Ulla Worm vil jeg gerne sige, at så vidt det er mig bekendt, er det normal praksis, at anmeldelse af både dødsfald og fødsler foregår i henholdsvis fødsels- og dødssognet. Derfor har som sagt f. eks. præster, der har et stort sygehus i deres sogn, meget af den slags arbejde.

Hr. Nordqvist fremførte det uheldige i formuleringen af § 2, og hr. Kjær Rasmussen var inde på det samme. Jeg skal såmænd gerne medgive de to ærede ordførere, at det kan være en uheldig formulering, paragraffen har fået. Det kan vi se på i udvalget. Det er begribeligvis fra lovgivningens side ikke tilsigtet, at der skal være noget diskriminerende i den anvendte sprogbrug, men sådan kan det sikkert opfattes. Der er kun tænkt på at præcisere, hvem anmeldelsespligten påhviler. Men det er naturligvis en af de ting, der kan ændres under udvalgsbehandlingen.

Hr. Kjær Rasmussen og vist også andre var inde på problematikken omkring de trossamfund, der står uden for folkekirken. Det er rigtigt, at det nu er nødvendigt, at alle anmeldelser foregår over folkekirken; men trossamfundene har stadig mulighed for at føre deres egne kirkebøger, og det er ligeledes tanken, at fødsler, der foregår inden for disse trossamfund, af sognepræsten vil blive anmeldt til de pågældende trossamfund.

Endelig var hr. Kjær Rasmussen inde på

[Kirkeministeren.]

spørgsmålet om, hvorvidt man fra folkekirkens side var ængstelig for, at medlemstallet i folkekirken skulle falde. Jeg må gøre hr. Kjær Rasmussen opmærksom på, at man ikke automatisk bliver medlem af folkekirken ved registrering, men først ved dåben, og den er ganske frivillig.

Orla Møller: Jeg er enig i, at adskillige af de spørgsmål, der er blevet rejst ved denne førstebehandling, er velegnede til et udvalgsarbejde, men der er et par stykker, jeg gerne vil komme med et par kommentarer til.

Det bliver f. eks. af den radikale ordfører sagt, at en overflytning af registreringen til folkeregistrene vil spare statskassen for store udgifter. Det tror jeg bliver overmåde vanskeligt at dokumentere. Jeg kan i den forbindelse nævne, at det arbejde, som kordegnene sidder og udfører rundt omkring i samtlige vor købstæder og store byer, betales af den kirkelige ligning. Det arbejde ville i hvert fald blive overflyttet som ekstrarbejde, der så skulle betales igen igennem folkeregistret.

Derfor vil jeg også gerne sige til hr. Morten Lange, at hvis jeg troede, der var praktiske og økonomiske fordele ved at gå over til en civil registrering, ville jeg ikke tøve så meget som ét eneste sekund. Men det er disse betænkeligheder netop på de to områder, der gør, at jeg oprindelig har foreslået og nu stillet mig bag ved det, vi drøfter i dag, nemlig at vi fortsætter med den gamle form for registrering over folkekirkens ministerialbøger.

Til hr. Kjær Rasmussen vil jeg gerne sige, at jeg ikke tror, der kan findes 10 personer inden for det kirkelige område, der virkelig for alvor insisterer på at beholde denne form for registrering, og jeg tror, det er helt forkert at ville antyde, at der er nogle, der tror, at man skulle miste medlemmer, fordi der blev en anden form. Det er af hensyn til skatteyderne, nogle af os fastholder den nugældende ordning. Men der er naturligvis mange grunde for at foretage forenklinger på rationaliseringens område, og jeg ved, at der i ministeriet ligger betænkninger, der giver gode råd i så henseende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om menighedsråd.

(Lovforslaget (nr. 36) findes i tillæg A. sp. 455, fremsættelsen i tidenden sp. 249).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Orla Møller: Om dette lovforslag gælder mine indledende bemærkninger til det forrige lovforslag også.

Jeg vil gerne føje til, at kirkeministeren fortjener tak, fordi dette lovforslag er fremsat. Jeg har set i adskillige aviser, at ministeren har udtalt sig om faren ved at træde i de kirkelige spinatbede. Jeg går ud fra, at den højtærede kirkeminister er klar over, at han med dette forslag er på vej for fuld fart ud i bedene, og jeg vil gerne til indledning forsikre ham om, at han ikke skal vandre alene på den vej.

Jeg vil dertil knytte et ønske om, at forslaget ikke blot her i tinget, men også rundt omkring i menighedsrådene må møde forståelse. Jeg håber meget, at man vil kunne se, at det er en hjælp til at ordne presserende forhold, hvad ordentlig betjening af menighederne angår. Jeg har i øvrigt ikke grund til at vente andet. Mine erfaringer i samarbejdet med menighedsråd har overbevist mig om, at der kan nås endog meget langt ved forhandlinger mellem rådene og de kirkelige myndigheder, når det drejer sig om at sammenlægge mindre sogne til større arbejdsenheder, og det er jo dette, der er hensigten med forslaget. Det er ikke vendt mod nogen, men det er et forsøg på at få en bedre udnyttelse af den forhåndenværende præstelige arbejdskraft.